

Martina
Kováčiková

**Budeš
iba
moja**

MARENČIN PT

Martina Kováčiková
budeš iba moja

MARENČIN PT

© Martina Kováčiková, 2020
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2020
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media, 2020
Design © Marta Blehová, 2020
865. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0726-9 (viaz.)
ISBN 978-80-569-0727-6 (ePDF)
ISBN 978-80-569-0728-3 (ePub)

Prológ

Volám sa Natália, mám 28 rokov a som právnička... teda vlastne takmer advokátka. Od advokácie ma delia len advokátske skúšky, ktoré ma čakajú o pár týždňov. V súčasnosti som koncipientkou v jednej z najúspešnejších advokátskych kancelárií v meste. Bývam v luxusnom štvorizbovom byte v River Parku spolu so svojím snúbencom. Kristián je realitný maklér a je odo mňa o desať rokov starší. Pred ôsmimi rokmi prevzal od svojho otca rozbehnutú realitnú kanceláriu s prominentnou klientelou. Svadbu plánujeme v priebehu budúceho roka. Mala by to byť obrovská honosná slávnosť, na ktorej sa zúčastnia i najvýznamnejšie médiá. Po svadbe je naplánované dieťa a po ňom ešte jedno. Aj to je dôvod, prečo sa nám práve stavia dom v luxusnej okrajovej štvrti mesta. Všetko to znie veľmi krásne a verím tomu, že mnohé ženy by pre takýto život urobili čokoľvek, naozaj čokoľvek. No ja mám jediný sen – stať sa úspešnou advokátkou. Tento môj sen sa však prieči s tým, ako si náš život predstavuje Kristián. On vyrastal v rodine, kde ženy nikdy nepracovali a peniaze domov nosili len muži. Jeho otec je maximálne pohoršený tým, že ja v práci trávim mnohonásobne viac času ako doma. Kristiánova mama zas nerozumie tomu, že pre mňa nie je prioritou číslo jeden mať byt zariadený podľa najnovších trendov a zaria-

denie obmieňať minimálne raz ročne. Sme spolu už takmer šesť rokov. Spoznali sme sa, keď som bola v poslednom ročníku na vysokej škole. V tom čase som pracovala ako právna asistentka v advokátskej kancelárii, kde som aj teraz. Kristián tam bol riešiť nejaké zmluvy. Celý čas zo mňa nespustil oči, a keď odchádzal, pozval ma na obed. Keďže je to typ muža, o akom sníva snád každá, nemusel ma dlho presviedčať. Náš vzťah nabral na obrátkach a dva mesiace na to som sa už z internátu sťahovala k nemu. Kristián je vysoký, vyšportovaný, s plavými vlasmi a jasnomodrými očami. A ten úsmev... ach... ako som ho kedysi milovala. Ako z reklamy na zubnú pastu. Ja som jeho presný opak, drobná, vlasy ako uhoľ a prenikavo zelené oči. Používal ma ako svoju ozdobu na všelijakých prominentných večierkoch, ktoré som z duše neznášala. Keď sme boli spolu tri roky, požiadal ma o ruku a ja som súhlasila. Vtedy som bola ešte slepo zamilovaná a nechcela som vidieť to, čo vidím dnes. Dohodli sme sa však, že so svadbou počkáme, kým si nespravím advokátske skúšky. To bola moja jediná podmienka. A tak som tu, uväznená v zlatej kľetke a rozmýšľam, ako z nej von...

1. kapitola

„Do čerta, kde zas sú?!“ behala som hromžiac po byte, pretože som klasicky nevedela nájsť svoje kľúče.

„Zas budem meškať na stretnutie,“ šomrala som si v predsieni.

„Hľadala si v kúpeľni?“ ozvalo sa zo spálne. Jasně, kúpeľňa, že mi to nenapadlo skôr. Vletela som do kúpeľne a začala sa prehrabávať v košíku so šminkami. „Mám ich!“ vykrikla som víťazoslávne. V tom ma však myklo, pretože Kristián stál v plnej svojej kráse vo dverách kúpeľne a ja som z jeho pohľadu presne vedela, čo bude nasledovať. „Zaslúžil by som si odmenu za to, že som ti ich našiel...“ Na sebe mal len boxerky a blížil sa ku mne ako šelma k svojej koristi. „Kristián, už teraz meškám. Nemôžem sa zdržiavať ešte viac.“ V zapätí som svoje slová oľutovala. „Tak ja som pre teba zdržiavaním?! V prvom rade si moja skoro žena, až potom nejaká poondiata právnička! Keď ti poviem, že chcem šukať, tak je tvojou povinnosťou mi vyhovieť!“ vrieskal po mne ako zmyslov zbavený. Vedela som, že nemám na výber a v hlave som si začala vymýšľať výhovorky, prečo zase meškám. Bude jednoduchšie vyhovoriť sa z meškania, ako vysvetľovať ďalšiu modrinu za posledných pár týždňov. Kým som sa ja zaoberala svojimi myšlienkami o výhovorkách v práci, Kristián mi agresívne trhal dole úplne nové silonky. Správal sa ako zviera. Vedela som,

že nemá význam brániť sa, a tak som len dúfala, že to nebude dlho trvať. V duchu som si ďakovala za to, že som sa dnes predsa len rozhodla vziať si sukňu a nie ten nohavicový kostým. Keď som sa myšlienkami vrátila späť do reality, Kristián už bol natoľko vzrušený svojím vlastným rozčúlením, že do mňa prirážal ako o život. A ja som držala. Sedela som v kúpeľni na práčke v mojej novej sukni vyhrnutej až pod prsia, s roztrhanými silonkami a mužom, ktorého som kedysi milovala, medzi mojimi nohami. Po chvíľke zreal od vzrušenia a posledný raz silno prirazil. Kým som sa stihla spamätať, už si naťahoval späť boxerky a odchádzal preč z kúpeľne. A ja? Ostala som tam sedieť so stekajúcim semenom po stehnách. Do očí sa mi tlačili slzy, ale zaprisahala som sa, že mu nedám ďalší dôvod na výstup. Bez slova som sa vyzliekla a vliezla do sprchy. Tak veľmi som si priała, aby tá sprcha zo mňa zmyla viac ako len pozostatky prechádzajúceho sexu.

O pätnásť minút som už sedela v aute a vychádzala z podzemnej garáže. V kabelke mi začal vyzvárať mobil a ja som presne vedela, kto mi volá. „Adrián, prosím ťa, nehnevaj sa. Už som na ceste. O desať minút som v kancelárii. Mali sme doma menší problém, ale už sa to vyriešilo. Fakt ma to mrzí.“

„Naty, tento týždeň meškáš už druhýkrát!“

„Ja viem, strašne ma to mrzí a sľubujem, že sa to viac nestane.“

„V poriadku, pohni si. Čaká nás klient,“ zložil a ja som vedela, že ma ešte bude čakať vysvetľovanie. V kancelárii si všetci pošuškovávali o tom, že môj život s Kristiánom nie je prechádzka ružovou záhradou, ale nikto sa neodvážil na to opýtať a tobôž nie komentovať to. Dokonca ani keď som sa pred dvomi rokmi prvýkrát objavila v kancelárii s monoklom pod okom. Vtedy všetci uverili, že som až také motovidlo, že som v noci vrazila do otvorených

dverí. Cesta do kancelárie našťastie zbehla rýchlo, pretože ranné kolóny sa už ako tak rozpustili. Vbehla som do vnútra, kde ma už čakala naša recepčná Katy, ktorá mi rovno vzala kabát a tašku a ja som vyrazila smer zasadačka. Z Adriánovej tváre som vyčítala, že sa na mňa veľmi hnevá, ale súčasne som v nej videla ľútosť. Vysvetľoval nášmu najväčšiemu klientovi našu najnovšiu stratégiu a predostieral mu všetky možnosti, ktoré máme. Snažila som sa čo najrýchlejšie zorientovať, aby som prípadne mohla Adriána dopĺňať. Stretnutie prebehlo vcelku hladko a o hodinu už bol spokojný klient na odchode. Keď som sa zdvihla, že pôjdem k sebe, Adrián mi pred nosom zatvoril dvere.

„Natália, musíme sa porozprávať. Takto to ďalej nepôjde.“

„Ja viem, veľmi ma mrzí, že som zas meškala. Sľubujem, že sa to už nestane. Mali sme doma s Kristiánom...“ nenechal ma dokončiť.

„Ten chlap je tvojím životným prekliatím. Mala by si si konečne rozmyslieť, čo vlastne chceš. Dal som ti šancu ako nikomu inému. Pracuješ u mňa od školy. O pár týždňov máš advokátske skúšky. Si pre mňa hotový človek a navyše viem, čo v tebe je. Ponúkol som ti miesto advokáta. Ale ak mieniš pristupovať k svojej práci tak ako posledných pár mesiacov, budem musieť svoju ponuku zvážiť.“ Odmlčal sa a ja som len tupo hľadela do zeme. Mal pravdu. Posledné mesiace som večne meškala, odmietala som chodiť na pracovné večere, na stretnutia s klientmi po skončení pracovnej doby. Nemohla som mu však povedať, že na vine je môj drahý snúbenec.

„Naty, si najlepšia z najlepších, tak sa prosím zamysli nad svojimi prioritami.“ Zmlkol a ja som vedela, čo bude nasledovať. „Mala by si zvážiť, či ti ten chlap stojí za to, aby si zahodila svoju budúcnosť.“

„Adrián, ja... ja sľubujem, že sa polepším.“ Viac som nedokázala povedať a on vedel, že je to pre mňa vnútorný boj. Adrián mi bol čosi ako otec. Vybral si ma ako svoju asistentku, ešte keď som bola na vysokej škole. Po skončení školy mi bez váhania ponúkol miesto koncipienta. Mal tesne pred päťdesiatkou a jeho životom bola táto kancelária. Nemal ženu, ani deti, hovorieval, že on sa oženil so spravodlivosťou. Bol pre mňa vynikajúcim učiteľom. Bez neho by som sa nedostala tam, kde som. Už len kvôli tomu som voči nemu cítila akúsi potrebu revanšovať sa mu.

Prešla som so zvesenou hlavou do svojej kancelárie. Ako jediná koncipientka som mala vlastnú kanceláriu. Dominoval jej tmavý rohový stôl. Za dverami bolo niekoľko presklených skriň so spismi klientov, na druhej strane kancelárie kraľoval krémový gauč a konferenčný stolík. Ostatní koncipienti sedeli v openspace kancelárii, kde to miestami znelo ako v úli. Pracovné stoly mali poodelované len drevenými plentami, ktoré všetkým slúžili ako nástenky, a tak mal každý z koncipientov na nich množstvo farebných papierikov s poznámkami, kontaktmi či termínmi. V celej advokátskej kancelárii pracovalo dokopy desať ľudí. Traja advokáti, recepčná, právna asistentka, štyria koncipienti a ja. Jeden z advokátov sa chystal odísť, pretože sa s celou rodinou sťahoval do zahraničia a práve jeho miesto mi Adrián ponúkol. A ja som si zas mala nájsť náhradu na moje miesto. Nájsť dobrého koncipienta však vôbec nie je jednoduché. Väčšina z nich ujde po veľmi krátkej dobe, pretože tieto miesta nie sú ktovieako platené a práce je viac než dosť. Niečo také ako pevná pracovná doba pre koncipienta neexistuje. Adrián zastával názor, že v kancelárii chce mať päť koncipientov, ale chce, aby sa každý venoval inému právu. Ja som bola expert na

rodinné právo a právo sociálneho zabezpečenia a práve to ma robilo výnimočnou, pretože väčšina advokátov sa týmto dvom právam venuje len okrajovo a nevedia v jednotlivých prípadoch presiaknuť do takej hĺbky ako ja. Ostatní koncipienti v kancelárii majú rozdelené občianske právo, trestné právo, obchodné právo a medzinárodné právo.

Klesla som do kresla a premýšľala som, ako toto všetko vyriešim. Diskutovať s Kristiánom o mojej práci je veľmi riskantné. Nepraje si, aby som sa „flákala“ s klientmi. Mám vraj byť doma a chystať mu večeru, pretože to on nosí domov peniaze a len vďaka nemu si žijem v takom luxuse. Na druhej strane moja práca bola to, čo som milovala najviac na svete a nechcela som sa jej vzdať. Tvrdo som pracovala, aby som sa dostala tam, kde som. Prišla som k záveru, že aj tak teraz na nič neprídem, a tak som radšej zapla notebook a skontrolovala si poštu. Doobedie zbehlo neskutočne rýchlo. Mala som toľko práce, že som hlavu odtrhla od notebooku, až keď mi Katy zaklopala, či nejdem na obed. Vtedy som si uvedomila, aká som hladná, a tak som bez váhania vzala peňaženku, kabát, kľúče a vyrazila som. Obеды s kolegami boli pre mňa vždy relaxom. Ich problémy, ktoré pri obede riešili, boli pre mňa únikom z mojej vlastnej reality. Nikto z nich nemusel riešiť šialene žiarlivého a násilníckeho snúbenca. Väčšinou sa rozoberali rôzne párty či koncerty, ktoré navštívili cez víkend, alebo ich dovolenky. Katy bola zo všetkých najmladšia. Mala 20 rokov a jej snom bolo nájsť si svojho princa a odísť žiť do Francúzska. Svet a život v ňom bol pre ňu ešte príliš jednoduchý a ja som jej to často závidela. Na obed sme išli do vietnamského bistra blízko našej kancelárie.

„Už máte termín svadby?“ spýtala sa ma Katy medzi dvomi lyžicami polievky.

„Nie, zatiaľ nie. Máme s Kristiánom dohodu, že svadba bude, až keď úspešne absolvujem advokátske skúšky.“ Nechcela som sa viac rozprávať o Kristiánovi, a tak som sa pokúsila zmeniť tému. „A ty niekoho teraz máš?“ spýtala som sa.

„Aaa, však to poznáš, tak striedavo oblačno. Sem tam sa niekto pritrafí, ale nič vážne. Toho pravého som stále ešte nenašla,“ vysypala zo seba Katy jedným dychom. Prvé, čo mi napadlo, bolo, že nie, nepoznám to, som s Kristiánom už tak dlho, že už si ani nepamätám, aké to je na začiatku. Zvyšok obeda prebehol v relatívnom tichu. Mala som pocit, že Katy pochopila, že rozprávať sa so mnou o vzťahoch nie je práve najlepšie a ja som jej bola vďačná, že túto tému viac nepitvala. Cestou z obeda sme sa klasicky zastavili v mojej obľúbenej Starbucks kaviarni, kde som si vzala veľké latté a čokoládový muffin na neskôr. Keď sme sa vrátili do kancelárie, čakal ma e-mail od Adriána.

Naty, dúfam, že si nezabudla, že dnes poobede prebehnú pohovory na nového koncipienta. Na Tvojej účasti trvám!

„Do čerta!“ Jasné, že som zabudla. Adrián trval na tom, že sa musím zúčastniť všetkých výberových konaní na nového koncipienta, ktorý ma nahradí. Chcel, aby som si človeka, s ktorým budem ako advokátka úzko spolupracovať, vybrala sama. Ja mám však kopu roboty a o piatej musím odtiaľto odísť. No nič, budem si musieť prácu vziať domov a pracovať, keď Kristián zaspí. Podľa harmonogramu som mala čas ešte hodinu, kým mal prísť prvý uchádzač o miesto koncipienta, a tak som neváhala a snažila sa vybaviť čo najviac vecí. Presne o pol druhej som sa zdvihla a presunula do zasadačky, kde ma už čakal Adrián. Pred sebou mal štos životopisov, ale vôbec sa netváril nadšene.

„Sú to všetko nevďační spratkovia,“ šomral si popod nos.

„Ale no tak, musí tam predsa byť aj niekto normálny,“ snažila som sa ho utešiť. Po prvých troch uchádzačoch som jeho rozhorčenie začala chápať. Prví traja uchádzači boli čerství absolventi zo školy, ktorí očakávali, že z nich padneme na zadok, dáme im plat 1000 eur v čistom, služobné auto a pracovnú dobu od desiatej do tretej. Neviem, čo sa stalo, že posledné roky väčšina uchádzačov o miesto koncipienta mala nehorázne nároky napriek tomu, že nemali absolútne žiadne skúsenosti. Mali sme pred sebou ešte jedného uchádzača. Dúfala som, že to bude rýchle, lebo som už na tie arogantné deti nemala náladu a už vôbec nie čas. Keď sa v tom otvorili dvere a v nich sa objavil on, zastavil sa mi dych. Bol vysoký, vyšportovaný, mal tmavé vlasy a tmavé oči a na tvári jemné pestované strnisko – proste presný opak Kristiána. Spod rukáva košele mu vykúkalo tetovanie a ja som sa pristihla pri tom, ako mu na tú ruku civiem a premýšľam, čo sa pod tou košelou asi skrýva. Keďže som v zajatí svojich myšlienok neodpovedala na jeho pozdrav, Adrián do mňa nenápadne štuchol, čím ma vrátil späť do reality.

„Ehm, prepáčte, dobrý deň. Moje meno je Natália Brezňanská,“ vystrelila som na nohy, akoby ma pichli špendlíkom.

„Dobry deň, ja som Gregor Muller,“ pevne mi stisol ruku a jeho oči sa nedokázali odtrhnúť od tých mojich.

„Dobry deň, pán Muller, ja som Adrián Barnagen, vedúci partner.“ Adrián behal pohľadom medzi mnou a Gregorom Mullerom. Nič z toho, o čom sa následne títo dvaja rozprávali, si nepamätám, môj mozog vypovedal službu. Dokázala som sa sústrediť len na tie jeho plné pery a prenikavé oči. V mysli sa mi hmýrili predstavy o tom, aké by to bolo, keby som sa na tie jeho pery prisala a bozkávala ho, až kým by mi nedošiel dych. Po hodnej chvíli som precitla na to, že ma Adrián oslovil.

„Tak čo, Naty? Myslím, že sme práve vybrali. Súhlasíš?“

Zrazu som bola zmätená, pretože som nevedela, čo sa deje, ale nemohla som to dať najavo, a tak som len povedala: „Samozrejme, úplne s tebou súhlasím.“

Následne sme si popodávali ruky a Adrián odviezol Gregora do svojej kancelárie. Ja som ostala sedieť v zasadačke a snažila sa pochopiť, čo sa to do pekla práve stalo. Vtedy som si všimla, že na stole ostal ležať Gregorov životopis. Bez váhania som ho vzala a začala čítať. Slobodný, 26 rokov... Ako to? Kde bol doteraz? Prečo začína s koncipientstvom až tak neskoro? Študoval v Trnave – to vysvetľuje, prečo ho nepoznám zo školy. Tri roky bol v zahraničí na rôznych stážach – tak a toto vysvetľuje, prečo začína ako koncipient až v 26 rokoch. Vypila som pohár vody a už som sa chystala odísť zo zasadačky, keď do mňa vrazil.

„Prepáčte, zabudol som si tu tašku.“

Bola som ako paralyzovaná, tá vôňa, ten úsmev, nezmohla som sa na slovo, len som sa mu uhla z cesty. Vzal si tašku a kráčal preč. Vo dverách sa otočil.

„Čoskoro dovidenia,“ a žmurkol na mňa. Musí si myslieť, že som úplný idiot. Z mojich vlastných myšlienok ma vytrhlo vibrovanie môjho mobilu. Display oznamoval, že volá Kristián. S malou dušičkou som sa prihlásila: „Áno?“

„Kde, do pekla, trčíš?!“ Moje mozgové závitky sa rozpracovali na plné obrátky a v tom som si uvedomila, že sme dnes boli pozvaní na drink jedným jeho veľmi vážnym klientom. „Vyzerám ako idiot, ktorý si nevie ustrážiť ani vlastnú ženu!“ pokračoval tichým hlasom, ktorý bol však plný zúrivosti. A ja som už vedela, že dnešný večer bude zlý. Nemalo význam mu čokoľvek vysvetľovať, a tak som len ticho povedala: „Už odchádzam, o chvíľku tam budem. Mrzí ma to.“ Zložil. V rýchlosti som

si v kancelárii pobalila svoje veci a uháňala k výťahu. Práve som sa načahovala, že ho privolám, keď ma niekto predbehol. Bola som mu vďačná, pretože v jednej ruke som držala kabelku, kľúče a mobil a druhou rukou som sa pokúšala nasúkať do kabáta. Musel byť na mňa vskutku vtipný pohľad. Keď som konečne vyhrala svoj boj s kabátom, zdvihla som oči, aby som sa pozrela, kto je mojím dobrodincom. A zrazu som mala chuť sa prepadnúť pod zem.

„Kam sa tak strašne ponáhľate, že sa nemôžete ani normálne obliecť? Snáď nie som príčinou toho, že niekam meškáte?“

Moja slovná zásoba kamsi odišla a zabudla sa vrátiť. Gregor sa na mňa zoširoka usmial a dodal: „Mrzí ma, že kvôli mne strácate reč. Budeme s tým musieť niečo spraviť, keďže od zajtra sme kolegovia.“

Kolegovia. To slovo mi začalo rezonovať v hlave. Prvé, čo mi napadlo, bolo, ako to vysvetlím Kristiánovi. Zblázni sa, keď zistí, že budem zdieľať svoj pracovný čas s týmto mužom. Ostatní koncipienti boli v jeho a vlastne aj v mojom ponímaní deti, preto nemal potrebu na nich žiarliť, ale Gregor je muž. Navyše neskuťočne sexi muž. Kde, do pekla, trčí ten výťah? Cítila som sa v jeho prítomnosti maximálne nesvoja. Keď sa môj mozog opäť konečne zaktivizoval, vykotala som zo seba: „Len som zabudla na jedno stretnutie, kde som mala byť už pred polhodinou. Nemá to s vami nič spoločné.“

Vtedy konečne dorazil s cinknutím výťah. Dvere sa otvorili a Gregor mi naznačil, aby som nastúpila prvá. Keď sa dvere výťahu zatvorili, otočil sa ku mne a povedal: „Tak to ma veľmi teší, nerád by som vám robil ťažkosti,“ a doširoka sa usmial. Jeho úsmev prehrmel mojím telom ako búrka. Čo sa to, do pekla, so mnou robí?! Očami som hypnotizovala výťah, aby bol čo najskôr

v garážach. Keď sme zastali na prízemí a Gregor vystúpil, neskutočne sa mi uľavilo.

Do baru, kde ma čakal rozzúrený Kristián, som dorazila so 45-minútovým meškaním. Vzhľadom na silu jeho stisku na mojom ramene som vedela, že po príchode domov ma čaká obrovský problém. Večer sa neskutočne vliekol, bola som unavená z toho, ako som sa musela nasilu baviť s ľuďmi, s ktorými som si nemala čo povedať. Domov sme sa dostali krátko pred jedenástou večer. Netúžila som po ničom inom len padnúť do postele a spať. Kristián bol však iného názoru.

„Kde, v riti, si trčala? Vyzeral som ako úplný idiot! Uvedom si, že onedlho budeš mojou ženou, a to sa stane tvojím zamestnaním!“

„Mali sme pohovory na nového koncipienta miesto mňa, úplne som zabudla na to stretnutie. Prepáč.“ Snažila som sa vyhnúť tomu, aby som musela spomenúť Gregora.

„Máš šťastie, že to stretnutie dopadlo dobre.“

Padol mi kameň zo srdca, pretože som videla, že jeho hnev ustupuje. Prešla som do spálne, kde som si začala vyzliekať a odkladať veci. Z obývačky som počula cinkanie pohárov.

„A vybrali ste niekoho?“ ozvalo sa zrazu z obývačky. Stuhla som. Čo mu poviem?

„Áno, Adrián si vybral jedného chalana.“ Neklamala som, bol to Adriánov výber a chalan to predsa bol tiež.

„A čo je to zač? Zas nejaké ucho, čo nevie, kde je sever?“ Medzičasom som sa rýchlo hodila do domáceho oblečenia a potichu prešla do obývačky, kde ma už čakal naliaty drink.

„Nie tak úplne.“

„Čo tým myslíš, nie tak úplne?!“ Videla som, že v ňom opäť začína stúpať hnev.

„Má 26 rokov, bol nejakú dobu v zahraničí a teraz sa vrátil.“ Zamyslel sa.

„Ach tak, ale veď tak aspoň bude mať Adrián hned' od začiatku dobrú náhradu. Môže si ho vycvičiť, ako bude potrebovať.“

Mlčala som, nevedela som, ako mu povedať, že nie Adrián bude Gregorov mentor, ale ja. „Prečo si zostala ticho?!“ Začala som si žmoliť lem trička, tento zlozvyk som získala za tie roky, čo žijem s Kristiánom.

„Vieš, jeho mentorom budem ja, nie Adrián,“ šepala som takmer nečujne. Kristiánove oči potemneli a ja som vedela, že je zle.

„Neexistuje, že sa budeš kurviť s nejakým koncipientom!“

„Kristián, ja sa s ním kurviť nebudem. Bude to len môj kolega a keď zložím advokátske skúšky, tak bude vlastne môj podriadený,“ snažila som sa to vysvetliť.

„Takže tvoj podriadený?! To by sa ti páčilo, mať chlapa, nad ktorým máš moc! Ja ti ukážem, kto má moc!“ Skôr, ako som stihla zareagovať, Kristiánova dlaň dopadla v plnej rýchlosti na moje líce. Keďže som to nečakala, preletela som ponad operadlo gauča na zem a pri tom vyliala whisky, ktorú som mala v pohári. To ho rozzúrilo ešte viac.

„Okamžite vstaň a uprac ten bordel, čo si narobila! Rozumieš mi?!“ Potom sa otočil a odišiel do pracovne. Po zvyšok večera som ho už nevidela. Nebolo to prvýkrát, čo ma udrel. A nebolo to ani prvýkrát, čo sa ku mne správal ako k handre. So slzami v očiach som sa zdvihla z podlahy a išla som do kúpeľne po handru a čistiaci prostriedok. Vyčistila som flak, ktorý ostal na krémovom koberci po rozliatej whisky, a šla som do postele. Tam som zaspala schúlená do kľbka. Moje posledné myšlienky pred zaspaním nepatrili Kristiánovi, ani strachu, ktorý z neho ide. Premýšľala som nad tým, čo bude ďalej...

Buchli vchodové dvere.

„Varím večeru, dúfam, že si hladný,“ zakričala som z kuchyne.

„A čo dobrého to bude?“ Kristián prišiel za mnou do kuchyne a objal ma odzadu.

„Žiadna veda, len cestoviny s omáčkou. Môj tajný recept. Dáš, prosím ťa, chladiť víno?“

„Biele alebo červené?“

„Červené bude lepšie,“ povedala som a ďalej som miešala omáčku v rajnici. „Ako bolo dnes v práci?“ spýtala som sa ho.

„Nič extra, ale rysuje sa nám jeden veľký kšeft.“

„Ja som dnes vyhrala ďalší prípad, veľmi sa z toho teším. Ak to takto pôjde ďalej, Adrián mi o tri roky, keď skončím koncipientsku prax, isto ponúkne miesto advokáta.“

„Hmm, to je skvelé,“ povedal, ale vedela som, že sa z toho neteší tak, ako ja.

„Pripravíš, prosím ťa, taniere?“

Vstal a vybral zo skrinky dva taniere. Prestrel na stôl, hoci takéto činnosti z duše neznášal. Keď som konečne dokončila omáčku a položila ju na stôl, vybrala som sa do chladničky po víno. Nemotorne som sa snažila z neho vyťahnúť zátku, až mi fľaša vypadla z ruky a rozbila sa o dlažbu v kuchyni. Celá kuchyňa bola poliata červeným vínom a ja tiež. Kristián vstal od stola a ja som už videla, že začína zúriť.

„Hneď to upracem,“ povedala som, ako sa blížil ku mne. Chcela som ísť do kúpeľne po handru a čistiaci prostriedok, ale neuvedomila som si, že moje papuče budú za mnou nechávať vínové šľapy.

„Okamžite stoj!“ zvraskol na mňa a skôr, ako som sa stihla spať, na ťahal za vlasy späť do kuchyne.

„Pozri sa, čo si tu narobila! To si až taká neschopná, že nedokážeš

otvoriť jednu zasratú fľašu vína? A potom, aby toho nebolo málo, tak to musíš ešte rozvláčiť po celom byte?”

„Kristián, prosím ťa, pusti ma, bolí ma to...” plakala som.

„Uprac to!” zvraskol a sotil ma na zem.

„Ale ja tu nemám handru, potrebujem ísť do kúpeľne...” pokúsila som sa postaviť, ale znovu ma sotil na zem, tentokrát silnejšie.

„Utri to tým, čo máš na sebe, aj tak to pôjde rovno do koša!”

„Prosím?” neveriacky som na neho zízala.

„Počula si ma, rob!” Kopol ma do stehna. Bolesť, ktorá mi prešla celou nohou, mi vtlačila slzy do očí. Vyzliekla som si tričko a začala som ním utierať spúšť, ktorá ostala v kuchyni...